

konverterede, til Betingelser lige saa billige som dem, der her foreslaas, og uden Bøhængen af særlige Betingelser.

De nærmere Bestemmelser angaaende Laanets Afslutning findes jo i § 2. Der er særlig en Bestemmelse i Litra d, som, da jeg første Gang læste Forslaget, forekom mig noget uklar. Smidlertid har jeg fulgt Forhandlingerne i det andet Ting, og jeg har der set, at den højtærede Finansminister har bestemt udtalt, at Beløbet vil blive stillet til Statskassens Disposition i Frants i Paris. Altsaa tør man gaa ud fra, at der ved Inddragning af Laanebeløbet her til Kjøbenhavn vil komme en ikke saa ganske ringe Indtægt, maasse 150—200,000 Kr. Senere skulle jo Renterne udbetales i Paris, og jeg ser ikke rettere, end at, naar en Gang Laanet skal betales tilbage, vil det ogsaa være nødvendigt at betale det tilbage i Frants i Udlandet. I hvert Tilfælde vil der ikke komme nogen Gevinst for Statskassen, men jeg anser det for givet, at der heller ikke paa Grund af denne Betingelse vil komme noget Tab for Statskassen.

Den anden Hoveddel af Lovforslaget indeholdes i § 4. Der er i § 4 foreslaet, at Finansministeren skal være bemyndiget til at ombytte de 3½ pCt.s uopsigelige Obligationer ifølge Lov af 12te November 1886 med ny Statsobligationer til en Kurs af 93 pCt., saaledes at der betales pari for de 3½ pCt.s Obligationer, og saaledes, at der godtgøres de ældre Obligationer den betingede Rente af 3½ pCt. til 11te Marts 1897, og de ny beregnes foruden til en Kurs af 93 pCt. til en Rente af 3 pCt. — Jeg skal nu ikke nægte, at jeg for mit Vedkommende finder, at denne Betingelse, der her er knyttet til Lovforslaget, er mindre heldig. For det første tror jeg efter mit Kendskab til Pengemarkedet, at den højtærede Finansminister ved at udbyde Laanet i Konkurrence vilde have kunnet opnaa samme Laan uden denne Betingelse. Men dertil kommer, at jeg finder, at den Betingelse, her er stillet, ikke er heldig i sig selv. Thi hvad gaar denne Betingelse ud paa? Den gaar ud paa at tillade et Konsortium i Løbet af godt og vel et Aar at have fri Raadighed til at operere med en vis Del af Statens Gæld. Hvis Konsortiet kan tjene noget, ja, saa tager det hele Avancen, men Konsortiet risikerer paa den anden Side ikke noget. Kan Konverteringen ikke ske, ja, saa sker den ikke, og saa tabes der intet derved. Statskassen har ikke nogen Indtægt; i Stedet for sine 3½ pCt.s Obligationer udsteder den 3 pCt.s Obligationer. Rentebyrden for Staten maa efter min Mening blive den samme, hvad enten Konver-

teringen lykkes eller ikke. — Jeg vilde altsaa absolut have foretrukket, at denne Bestemmelse ikke var kommen ind i Lovforslaget.

Nu kunde man jo sige: Ja, det er jo slet ikke det, vi tilsigte med dette Lovforslag, at staffe Staten en billigere Rente. — Jeg for min Person kan i øvrigt jo ikke se, at der, bortset selvfølgelig fra Besparingen ved det engelske Laans Konvertering, kommer nogen væsentlig Rentebesparelse ind. Men det er ikke det, siger man, det kommer an paa, det, det kommer an paa, er at staffe fremmede Penge ind i Landet, vi ville staffe Kapitalmarkedet en rigere Tilvækst af fremmede Penge og derved bevirke, at Renteafoden gaar ned; naar Renteafoden gaar ned, ville Ejendomsbesidderne kunne faa deres Prioriteter billigere, særlig vil det være en Haandsrækning til Landbruget, som jo trænger saa stærkt til en saadan Haandsrækning. Ogsaa fra Handel og Industri hører man Klager, og der vil da blive Midler til Raadighed til billigere Rente ved, at Renteafoden er gaaet ned! Det skulde altsaa være dette, som navnlig var Fordelen ved Lovforslaget, at Renteafoden gik ned. Ja, uden Tvivl vil, hvis dette Forslag vedtages, Renteafoden gaa ned, det er der ingen Tvivl om. Men paa den anden Side ville, som den højtærede Finansminister ogsaa gjorde opmærksom paa, alle, der have Kapitaler til Udlaan, faa et mindre Udbytte af disse Kapitaler; de ville altsaa komme til at lide derunder. Nu skal jeg villig indrømme, at naar Spørgsmaalet foreligger saaledes, at Kapitalrigdommen ifølge en jævn, naturlig Udvikling er tiltagen i Landet, og at Renten som Følge deraf kan nedbringes, vilde det være urigtigt, om der fra Statens Side gjordes Skridt for at holde Renten oppe. Men noget anderledes forekommer Forholdet mig at være, naar man paa fuldstændig kunstig Maade som i dette Tilfælde vil søge at nedbringe Renten. Det, man her gør, er at søge at faa en større Sum fra Udlandet ind i Landet. Det er vanskeligt at sige, hvor meget der kan være Tale om — det kommer jo først og fremmest an paa, hvor vidt Konverteringen lykkes eller ej — men det var jo dog vel ikke urimeligt at antage, at der kunde komme et Beløb som 40—50 Millioner Kr. ind i Landet som Følge af dette Lovforslag. Hvad vil nu altsaa Følgen være, naar Pengemarkedet pludselig faar denne Tilvækst af Kapital? Ja, selvfølgelig vil, som jeg før bemærkede, Renteafoden gaa ned. Det er vist utvivlsomt, at mange Prioriteter ville kunne opsiges og ny og billigere kunne faas. Der vil altsaa derved være opnaet et stort Gode for